Maurice Leblanc

INELUL CU SMARALD

Titlul original[1]:
Le Cabochon[2] d'Émeraude
1930

---

[1] Această nuvelă a apărut sub titlul original "Le Cabochon d'émeraude" în «Les Annales Politiques et Littéraires» din 15 noiembrie 1930. Prin conţinutul său povestirea, care implică L'Agence Barnett et Cie, ar putea fi încadrată ca fiind cea de-a noua povestire a culegerii menţionate. De altfel, ediţia din 1975 a " L'Agence Barnett et Cie." include la sfârşit şi "Le Cabochon d'émeraude" şi a fost editată de Cercle du Bibliophile (Genève) cu titlul: «Les Exploits d'Arsène Lupin».

[2] Cabochon = rezultatul prelucrării pietrelor preţioase şi semipreţioase opace sau fragile, prin tăiere în forme convexe. Uzual, cristal de montură.

Nuvelă

— Serios, draga mea Olga, vorbeşti despre el ca şi cum îl cunoşti!

Prinţesa Olga zâmbi, la grupul de prieteni din salonul ei, care în noaptea aceea fumau şi discutau în jurul ei, spunându-le:

— Doamne, da, îl ştiu.

— Îl ştii pe Arsène Lupin?

— Absolut!

— Cum este posibil?

— Ştiam sigur, spuse ea, pe cineva care se amuza cu jocul de-a detectivul în contul Agenţiei Barnett. Şi astăzi există dovezi că Jim Barnett şi toţi angajaţii din agenţia sa, nu erau altcineva decât Arsène Lupin. Prin urmare...

— Şi ţi l-a furat?

— Dimpotrivă! El mi-a făcut o favoare.

— Dar asta chiar este o aventură!

— Nu! A fost o conversaţie liniştită de o jumătate de oră, fără nicio lovitură de teatru. Dar, în timpul celor treizeci de minute, am simţit că am fost în faţa unui personaj cu adevărat extraordinar, cu moduri de abordare atât de simple şi eficiente.

O presam cu întrebările. Ea nu a răspuns imediat. Era o femeie care vorbea puţin despre ea şi a cărei viaţă rămâne oarecum misterioasă chiar şi pentru prietenii săi intimi. A avut ea vreun iubit de la moartea soţului ei? A cedat ea pasiunii vreunuia dintre aceşti bărbaţi atraşi de frumuseţea sa arzătoare, de părul blond, de ochii săi albaştrii şi blânzi? Cred că limbile rele sunt capabile de fantezii, însă era mai multă curiozitate decât dragoste. Dar, de fapt, nu se ştia nimic. Niciun nume nu ar putea fi citat.

În acea zi însă era expansivă şi nu au trebuit multe rugăminţi pentru a se ridica un colţ de voal.

— La urma urmei, spuse ea, de ce nu v-aş povesti de această întâlnire? Dacă implic în povestea mea o altă

persoană, rolul jucat de ea nu are nimic care mă obligă la discreţie, vorbesc de altfel foarte pe scurt pentru că la urma urmei, Arsène Lupin este cel care vă interesează, nu? Deci la acel moment, şi pentru a rezuma aventura într-o singură frază care spune totul, aveam o pasiune violentă şi sinceră.

— Am dreptul de a utiliza aceste cuvinte - pentru un om al cărui nume este cunoscut pentru toţi: Maxime Dervinol.

Prietenele Olgăi tresăriră.

— Dervinol Maxime? Fiul bancherului?

— Da, spuse ea.

— Fiul bancherului falsificator, escrocul care s-a spânzurat în celula sa de la Santé a doua zi după arestare?

— Da, repetă prinţesa Olga, foarte liniştită.

Şi, după o clipă de gândire, ea reluă:

— Clientă a bancherului Dervinol, am fost una dintre victimele sale principale. La scurt timp după sinuciderea tatălui său, Maxime, pe care îl cunoşteam, a venit să mă vadă. Bogat prin munca sa, el s-a oferit să acopere toate creanţele şi mi-a cerut doar anumite aranjamente, care l-au forţat să se întoarcă la mine de mai multe ori. Omul, o simţeam, mă simpatiza. Mi-a făcut avantaje prin chiar conduita sa demnă. Actul de onestitate pe care îl făcea părea natural şi pe altă parte deşi nu simţea nicio jenă faţă de actele tatălui său, simţeam în el o suferinţă mare, o rană secretă pe care şi un singur cuvânt o putea deschide.

« L-am tratat ca pe un prieten, un prieten care nu a întârziat să se transforme în iubit, iubire care creştea pe zi ce trece. Dacă nu ar fi existat povestea cu tatăl său, cu siguranţă mi-ar fi cerut mâna. Dar el nu a îndrăznit mai mult decât să-mi declare iubirea, fără să mă întrebe de sentimentele mele. Ce aş fi răspuns, atunci? Le-aş fi ignorat.

« Într-o dimineaţă am luat micul dejun la Bois. După care m-a urmat aici, în acest salon. Era îngrijorat. Am pus pe masă geanta şi toate inelele mele şi am început să cânt la pian o piesă rusească care-i plăcea. A ascultat, în picioare

în spatele meu, cu o emoţie pe care i-o simţeam. Când m-am ridicat, am văzut că era palid şi am crezut că dorea să-mi vorbească. În timp ce îl priveam, tulburată fiind, am luat inelele, le-am pus pe degete distrată şi deodată, m-am întrerupt şi am şoptit, mai mult pentru a scurta o situaţie jenantă decât pentru a exprima un fapt banal:

« — Ei bine, ce s-a întâmplat cu smaraldul meu?

« Am văzut că el tremură şi a exclamat:

« — Frumosul tău smarald?

« — Da, acest inel la care ţin atât de mult, am spus, doar aşa, pentru că în realitate nu se întâmplase nimic.

« — Dar l-ai avut pe deget în timpul prânzului.

« — Fără îndoială! Dar, acum când am cântat la pian, am pus inelul acolo, printre celelalte bijuterii.

« — Ar trebui să fie încă acolo…

« — Nu este.

« Am observat că paloarea lui a crescut şi a rămas într-o poziţie rigidă, cu o expresie atât de supărată că am glumit:

« — Ei bine! Nu contează. Trebuie să fi căzut pe undeva.

« — Dar îl vom găsi, a spus el.

« — Nu. Poate că a căzut sub un scaun.

« Am întins braţul meu spre butonul de la un clopoţel electric, dar el mi-a apucat încheietura mâinii şi cu un ton agitat a spus:

« — Un moment… Aşteaptă… Ce faci?

« — Sun după cameristă.

« — De ce?

« — Să caute inelul.

« — Nu, nu, nu vreau. În niciun caz!

« Şi, tremurând, cu faţa schimonosită, mi-a spus:

« — Nimeni nu va intra aici şi nici tu şi nici eu nu vom ieşi până nu găsim smaraldul.

« — Pentru a-l găsi trebuie să-l căutăm! Uită-te în spatele pianului!

« — Nu!

« — De ce?

« — Nu ştiu… Nu ştiu… Dar este penibil!

« — Nu este nimic grav, am spus. Inelul meu a căzut. Să-l căutăm!

« — Te implor…, a spus el.

« — Dar de ce? Explică-te!

« — Ei bine! a spus el, dacă îl găsesc într-un loc sau altul, poţi crede că eu l-am pus acolo.

« Am fost uimită şi am rostit cu voce scăzută:

« — Dar nu te bănuiesc pe tine Maxime…

« — Acum, nu… dar mai târziu vei putea să scapi de îndoială?

« Înţelegeam toate gândurile lui. Fiul bancherului Dervinol a avut dreptul de a fi mai sensibil şi mai precaut decât alţii. Dacă raţiunea mea s-a revoltat împotriva unei acuzaţii, puteam oare uita că el a stat între mine şi masă, în timp ce eram la pian? Şi în aceste momente când ne uitam unul în ochii celuilalt, cu durere, am fost surprinsă de paloarea şi disperarea lui! Un altul ar fi râs în locul lui. De ce nu râdea?

« — Te înşeli, Maxime, am spus. Dacă sunt totuşi unele îndoieli din partea ta, eu le voi risipi. Deci, nu te mişca!

« M-am aplecat şi am aruncat o privire între pian şi perete şi sub masă.

« Apoi m-am ridicat:

« — Nimic! Nu văd nimic!

« Am făcut o pauză. Faţa lui era schimonosită.

« Atunci, cu o inspiraţia de moment, am continuat:

« — Vrei să mă laşi să caut? Mi se pare că am putea…

« — Oh! strigă el, fă tot ce se poate face pentru a descoperi adevărul. Dar este un act grav, a adăugat el, oarecum copilăreşte. O imprudenţă ar putea pierde totul. Acţionează doar având certitudine!

« L-am calmat şi după ce m-am uitat în cartea de telefon, am cerut legătura cu Agenţia de informaţii Barnett. Domnul Jim Barnett a răspuns personal. Fără a da vreo explicaţie,

am insistat să vină fără întârziere. El a promis că va veni imediat.

« Prin urmare, tot aşteptând, aveam o stare de agitaţie pe care nu mi-o puteam stăpâni.

« — Unul dintre prietenii mei mi la recomandat pe acest Barnett, i-am spus cu un râs nervos. Un tip ciudat, îmbrăcat într-o haină veche, purtând o perucă, dar foarte inteligent. Pentru serviciile prestate, îşi ia singur plata de la client.

« A fost o încercarea de glumă. Maxime a rămas nemişcat şi sobru. Şi deodată clopoţelul sună în sală. Camerista mea a răspuns aproape imediat. Eu am deschis uşa zicând:

« — Intră, domnule Barnett… Vă aşteptăm cu nerăbdare!

« Am fost confuză văzând că omul care a intrat nu arăta de loc la fel cu cel pe care-l aşteptam. Era îmbrăcat cu eleganţă discretă. Era frumos, tânăr, simpatic şi stăpânit, ca cineva care nu poate fi prins nepregătit. S-a uitat la mine un pic mai mult decât normal, într-un mod care mi-a arătat că nu îi displac. Apoi, examinarea terminându-se, se aplecă şi spuse:

« — Domnul Barnett era ocupat, mi-a oferit sarcina plăcută de a-l înlocui, dacă această schimbare nu vă deranjează. Permiteţi-mi să mă prezint: baronul d’Enneris, explorator şi când se prezintă ocazia, detectiv amator. Prietenul meu Barnett îmi recunoaşte anumite calităţi de intuiţie şi de previziune, iar eu mă amuz lăsându-l să creadă.

« Acest lucru a fost spus cu bunăvoinţă şi un zâmbet atât de plăcut încât ar fi fost imposibil să refuzi asistenţa lui. Nu a fost doar un detectiv care mi-a oferit serviciile sale, dar şi un domn care s-a pus la dispoziţia mea. Şi această impresie a fost atât de puternică în mine încât, mecanic am aprins o ţigară şi am comis un act incredibil de a-i oferi şi lui zicând:

« — Fumaţi domnule?

« Astfel că la un minut după sosirea acestui străin, eram faţă în faţă, cu ţigările aprinse. Scena s-a schimbat atât de

mult, astfel încât teama mi-a dispărut şi totul s-a liniştit în salon. Doar Dervinol rămăsese încruntat. L-am prezentat imediat:

« — Domnul Maxime Dervinol.

« Baronul d'Enneris îl salută, dar nu există niciun detaliu în atitudinea lui care să lase să se creadă că acest nume, Dervinol, evoca în memoria lui vreo amintire. Cu toate acestea, după un timp, ca şi cum nu a vrut ca asocierea ideilor sale să fie prea evidentă, el mi-a pus această întrebare:

« — Presupun, Doamnă, că ceva a dispărut din această casă?

« Maxime era reţinut. I-am răspuns neglijent:

« — Da, într-adevăr… Dar nu contează.

« — Nu, spuse baronul d'Enneris zâmbitor, dar totuşi, este o mică problemă de rezolvat şi dumneavoastră şi domnul aţi renunţat. Acest lucru a dispărut pur şi simplu?

« — Da.

« — Mai bine! Problema e mai simplă aşa. Despre ce este vorba?

« — Un inel cu smarald… L-am pus pe această masă cu picior, cu celelalte inele şi aceasta geantă care este acolo.

« — De ce aţi lăsat inelele?

« — Pentru a cânta la pian.

« — Şi în timp ce cântaţi, domnul era aproape de dumneavoastră?

« — Permanent în spatele meu.

« — Deci, între dumneavoastră şi măsuţă?

« — Da.

« — După ce aţi constatat dispariţia smaraldului, l-aţi căutat?

« — Nu.

« — Nici domnul Dervinol?

« — Nici el.

« — Nu a intrat nimeni aici?

« — Nimeni.

« — Domnul Dervinol s-a opus căutării?

« Maxime a spus, pe un ton iritat:

« — Da, eu.

« Baronul d’Enneris merse încoace şi încolo. El mergea cu paşi mici şi elastici, care dădeau alurii sale o flexibilitate infinită. Se opri în faţa mea şi spuse:

« — Trebuie să văd inelele dumneavoastră.

« I-am întins mâinile. El le examină şi apoi râse uşor. Părea să se amuze şi în loc să facă o anchetă, juca un joc amuzant.

« — Inelul care a dispărut avea în mod evident o mare valoare, nu-i aşa?

« — Da.

« — Puteţi să-mi faceţi câteva precizări?

« — Bijutierul meu l-a estimat la optzeci de mii de franci.

« — Optzeci de mii. Perfect!

« El era încântat. Înainte de a-mi lăsa mâna stângă, el a privit îndelung palma, ca şi cum ar fi vrut să descifreze liniile.

« Maxime se încruntă. Era evident că îl exaspera personajul. Când am vrut să-mi retrag mâna, mă împiedică cu un gest ferm. Dar strângerea atât de delicată nu mi-a permis niciun gest de rezistenţă şi acest om îmi ţinea mâna, fără ca eu să am puterea s-o retrag, simţind influenţa autorităţii sale şi a modului de a acţiona.

« Practic, am fost convinsă că a rezolvat enigma. Nu mi-a mai pus nicio întrebare. Dar nu mă îndoiesc că cele două sau trei anecdote pe care le-a spus referitoare la aventuri de genul acesta îl ajutau să elucideze cazul nostru. El arunca din când în când o privire rapidă la Maxime sau la mine, urmărind, se pare, reacţia produsă de povestea lui.

« Am protestat în sinea mea. În zadar. Am simţit că a descoperit fără a ne întreba şi iubirea lui Maxime şi sentimentele mele proprii. Deşi eu mă abţineam şi Maxime de asemenea, el a descoperit toate aceste secrete, care

erau închise în fiecare dintre noi, cum ar fi filele unei cărţi. A fost exasperant!

« În final, Maxime a devenit furios:

« — Nu văd cu adevărat cum toate acestea se referă…

« — Cum se referă la acest caz, care ne aduce împreună? îl întrerupse baronul d’Enneris. Dar noi suntem aici. Enigma în sine, nu înseamnă prea mult. Dar soluţia pe care eu o propun nu este soluţia corectă aplicată stării dumneavoastră de spirit la momentul când s-a întâmplat incidentul.

« — Dar domnule, strigă Maxime, nu ai făcut nicio singură căutare! Nu ai deranjat nicio mobilă, nu ai găsit nimic, nu ai privit la nimic. Nu este decât o conferinţă inutilă care nu ne va face să găsim bijuteria.

« Baronul d’Enneris zâmbi uşor:

« — Eşti unul dintre aceia care se lasă impresionaţi de obiceiul ceremonialului de investigaţie şi care doresc să găsească adevărul în fapte materiale. Dar aproape întotdeauna, domnule, adevărul se ascunde în zone destul de diferite. Chestiunea din faţa noastră de astăzi nu este tehnică sau de poliţie, ci doar psihologică… Dovezile mele nu sunt în succesul investigaţiilor plictisitoare, ci în constatarea de necontestat a acestor fenomene psihice - destul de speciale, care sunt provocate în noi de noi şi în special în rândul persoanelor impresionabile şi impulsive - care acţionează dincolo de controlul nostru conştient.

« — Adică, articulă Maxime, cu o voce supărată, am comis unul dintre aceste acte?

« — Nu, domnule, nu dumneavoastră!

« — Cine, atunci?

« — Doamna!

« — Eu? am strigat.

« — Da, dumneavoastră doamnă, care sunteţi sigur, ca toate femeile, de această natură impresionabilă şi impulsivă. Şi despre dumneavoastră este vorba, pentru că aş aminti că noi ne menţinem întotdeauna un control total

şi unitatea totală a personalităţii noastre. Personalitatea se dedublează nu numai în marile momente tragice în care destinul ne aruncă, dar uneori şi în cele mai simple şi mai nesemnificative momente ale existenţei cotidiene. Şi în timp ce continuăm să trăim, să vorbim, subconştientul nostru preia controlul instinctelor noastre care vor acţiona în umbră, necunoscut chiar pentru noi înşine şi adesea, într-un mod anormal şi absurd de neinteligent.

« Deşi el însuşi s-a exprimat cu voioşie şi fără nicio pedanterie, am devenit nerăbdătoare şi am spus:

« — Încheierea, vă rog, domnule.

« El a răspuns:

« — Mă scuzaţi, doamnă, dacă eu sunt obligat să fac acest lucru într-un mod care va părea intruziv şi fără să se oprească la consideraţii puerile de politeţe lumească şi de rezervă. Deci, acestea sunt faptele. O oră în urmă, ai venit aici cu domnul Dervinol. Nu voi spune nimic care să vă rănească şi admit că domnul Dervinol vă iubeşte şi nu spun nimic care nu este adevărat, dar aţi avut intuiţia că el ar urma să vă spună acest lucru. Femeile nu văd nimic greşit în asta, însă este întotdeauna pentru ele un necaz mare. Prin urmare, atunci când cântaţi la pian şi atunci când aţi pus inelele pe masă - să înţelegeţi importanţa cuvintele mele! - aţi fost şi una şi alta, aţi fost într-o stare de spirit de genul celor care le-am menţionat mai devreme şi nu aţi avut o idee exactă a ceea ce aţi făcut.

« — Ba da! am protestat, am fost foarte lucidă.

« — Aparent, da, şi faţă de dumneavoastră. Dar, în realitate, niciodată nu eşti destul de lucid atunci când suferi o criză de emoţie, oricât de mică ar fi ea. Deci aţi fost predispusă la erori, decizii false şi gesturi involuntare.

« — Pe scurt…?

« — Doamnă pe scurt, aţi făcut şi aţi făcut în mod neintenţionat, chiar inconştient, un act de sfidare absolută, contrar temperamentului şi mai mult chiar contrar oricărei logici a situaţiei. Pentru că, într-adevăr, indiferent de

numele purtat de către domnul Dervinol, era de neconceput să gândească în avans, *a priori*, să vă fure inelul de smarald.

« Am fost profund şocată şi am exclamat:

« — Eu! Nu am crezut? Nici nu m-am gândit la o astfel de infamie!

« — Desigur că nu, a replicat baronul d'Enneris, dar inconştientul dumneavoastră a operat ca şi cum aţi crede şi pe furiş, în afara privirii şi gândirii dumneavoastră, el a făcut o alegere între inelele care nu au nicio valoare, ale căror pietre sunt false, ca multe dintre bijuteriile pe care le purtaţi şi smaraldul care nu este fals şi valorează optzeci de mii de franci. Şi această alegere, fără să ştiţi, v-a făcut să puneţi inelele pe masă iar smaraldul valoros în altă parte, departe de orice tentativă.

« Acuzaţia m-a paralizat.

« — Dar este inacceptabil! am strigat tare. Le-am văzut.

« — Dovada este că nu ştiţi unde sunt!

« — Dar atunci ar fi pe degetul meu, acest smarald!

« — Nu, el a rămas unde l-aţi pus.

« — Adică?

« — Pe această masă.

« — Nu este. Vedeţi bine că nu este!

« — Ba este.

« — Unde? Nu este nici în geantă!

« — Ei bine! Este în geanta dumneavoastră, doamnă.

« Am ridicat din umeri.

« — În geanta mea! Despre ce vorbeşti?

« El a insistat.

« — Este acolo doamnă, îmi pare rău dacă apar ca un magician sau un şarlatan. Dar m-aţi chemat pentru a găsi un inel pierdut: am să vă spun unde este.

« — Nu poate fi acolo!

« — Nu poate fi nici în altă parte!

« Am simţit un sentiment ciudat. Am vrut, fără îndoială, ca inelul să fie acolo, dar aş fi fost de asemenea fericită să

nu fie acolo şi acest om să fie umilit de eşecul viziunilor sale şi a predicţiei lui.

« El mi-a făcut un semn căruia m-am supus. Am luat geanta, am deschis-o şi am căutat febril printre obiectele mici. Inelul de smarald era acolo.

« M-am simţit prost. Nu puteam să cred ochilor şi m-am întrebat dacă era smaraldul meu autentic cel pe care îl ţineam în mâini. Dar da, era cel adevărat. Nicio eroare. Deci… Deci… Ce s-a întâmplat în mintea mea de am acţionat într-un mod atât de neobişnuit şi atât de jignitor pentru Maxime Dervinol?

« Văzând aerul meu confuz, baronul d’Enneris nu şi-a ascuns bucuria şi trebuie să spun că s-a concentrat pentru a se exprima cu cât mai multă reţinere. Din acel moment, atitudinea sa corectă şi profesională făcuse loc unei exuberanţe, ca cea a unui profesionist care a dat o lovitură de stat.

« — Asta e, a spus el. Asta se întâmplă când instinctul nostru face mici glume atunci când nu-l supraveghem. Este ca un diavol mic şi rău, care face glume proaste. Şi operează în regiunile obscure, astfel că nu aţi avut ideea de a examina acest sac. V-aţi fi uitat peste tot şi aţi fi acuzat lumea, inclusiv pe domnul Dervinol, mai degrabă decât să suspectaţi propriul instinct, căruia i-aţi încredinţat o comoară. Nu este surprinzător, doamnă, şi un pic comic, poate? Suntem mândri de sentimentele noastre şi de demnitatea noastră dar cedăm ordinelor unor puteri misterioase. Avem prieteni pentru care suntem plini de respect, dar îi lovim fără cea mai mică milă. Într-adevăr, nu are sens!

« Cu câtă ironie şi-a lansat mica tiradă! Am avut impresia că baronul d’Enneris a dispărut şi că un alt angajat al agenţiei Barnett, opera cu chipul său real, obiceiurile sale personale, fără mască şi fără gesturi de împrumut.

« Maxime a venit înainte cu pumnii strânşi. Celălalt a făcut o mişcare din bust, care îl făcea să arate mai înalt decât era.

« Apoi, brusc, s-a apropiat, mi-a sărutat mâna, în timp ce baronul d’Enneris mă privea drept în ochi. În cele din urmă, baronul îşi luă pălăria şi plecă cu o mişcare amplă şi oarecum teatral, foarte mulţumit cu el însuşi, repetând:

« — Frumoasă mica afacere… Îmi plac aceste mici afaceri… sunt specialitatea mea. La dispoziţia ta, madame.»

Prinţesa Olga şi-a terminat povestea. Ea aprinse nonşalant o ţigară şi zâmbi prietenelor ei, care imediat exclamară:

— Şi după aceea?

— După accea ce?

— Da, povestea inelului s-a terminat. Dar a ta?…

— A mea de asemenea s-a terminat.

— Hai, nu ne face nerăbdători! Povesteşte până la final, Olga, din moment ce ai început această confidenţă.

— Doamne, ce curioşi! În sfârşit! Ce vreţi să ştiţi?

— Ce! Întâi, ce s-a întâmplat cu Dervinol Maxime şi pasiunea sa.

— Ei bine, nu mare lucru. De fapt, nu-i aşa? M-am îndoit de el în ascuns, în mod intenţionat sau nu, din cauza acestui smarald. Amărât, deja, şi îngrijorat, el a suferit mult şi nu m-a iertat. Şi apoi a comis o gafă care l-a coborât în ochii mei. Pornit contra baronului d’Enneris, i-a trimis un cec de zece mii de franci, prin Agenţia Barnett. Cecul a fost returnat la mine într-un plic prins la un coş de flori minunate, cu câteva rânduri respectuoase pentru mine şi semnat…

— Baronul d’Enneris?

— Nu.

— Jim Barnett?

— Nu.

— Deci?

— Arsène Lupin!

Ea tăcu din nou. Una dintre prietenele ei a observat:

— Oricine ar putea semna asta.

— Desigur!

— Nu ai încercat să afli…?

Prinţesa Olga nu a răspuns şi prietena ei a continuat:

— Lasă-mă să explic foarte bine, Olga, Maxime Dervinol nu te-a mai interesat. De la un capăt la altul al acestei aventuri, a fost dominat de acest personaj enigmatic care a fost capabil, cu aceste abilităţi, să vă facă să vă concentraţi atenţia asupra lui şi să vă stârnească curiozitatea. Fii sinceră, Olga, comportamentul său ţi-a dat unele dorinţe de a-l revedea.

Prinţesa Olga nu a răspuns. Prietenul, care a fost sincer cu ea şi o tachina uneori, a continuat:

— În final, Olga a păstrat şi inelul şi banii lui Dervinol. Nu s-a furat nimic de la tine, contrar principiilor lui Barnett, care mereu îşi ia plata pentru serviciile sale. Deoarece, în cele din urmă, el ar fi putut la fel de bine să subtilizeze smaraldul şi să-l scape în sac şi dacă el nu a făcut-o, el a sperat că ar putea fi ceva mai mult decât un inel. Aici, îmi aduce aminte de ceea ce mi s-a spus, că, odată, neavând ce să ia, el a luat nevasta debitorului său şi a făcut o croazieră cu ea. Ce mod frumos de a se recompensa, Olga, care corespunde la tipul şi caracterul omului pe care l-ai prezentat! Ce crezi Olga?

Olga nu se abătu de la tăcerea ei. Întinsă într-un fotoliu, cu umerii goi, corpul ei frumos, relaxat, ea urmărea norişorul de fum de la ţigară. Pe degetul ei strălucea un frumos inel cu smarald.